

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci

žalobkyně: **Obec X**
sídlem X 44, Jílové u Prahy

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

za účasti osoby zúčastněné: SX T. s. r. o., IČO: x
sídlem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2016, č. j. 037373/2016/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 3. 2016, č. j. 037373/2016/KUSK, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku **3 000 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (sále jen „s. ř. s.“) podanou s účinky ke dni 2. 5. 2016 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jílové u Prahy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 9. 12. 2015, č. j. MjuP/08652/2015, sp. zn. SZ MjuP/07717/2012/SÚ/Dvo. Tímto rozhodnutím byla na návrh osoby zúčastněné na řízení dodatečně povolena stavba „S. k. T.“ na pozemcích parc. č. xxxx v katastrálním území a obci X.

2. Žalobkyně v podané žalobě popsala průběh předchozího správního řízení před správními orgány obou stupňů, především obsáhle zrekapitulovala námitky, které uplatnila v průběhu řízení před stavebním úřadem a později v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí však uplatnila v podstatě jediný konkrétní žalobní bod, a to že se žalovaný nevypořádal s jejími odvolacími námitkami, a proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalovaný se spokojil s tím, že se ztotožnil se závěry stavebního úřadu, aniž by k námitkám uvedeným v odvolání zaujal vlastní stanovisko. Žalovaný proto nepostupoval v souladu s § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť se nezabýval obsahem odvolacích námitek a napadené rozhodnutí neposuzoval z hlediska souladu s platnými právními předpisy. Nezkoumal, zda stavební úřad v řízení o dodatečném povolení stavby respektoval platnou právní úpravu obsaženou ve stavebním zákoně a navazujících právních předpisech, zejména vyhlášce č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Žalovaný jen formálně potvrdil správnost rozhodnutí stavebního úřadu. Dále žalobkyně obecně namítla, že žalovaný nepřezkoumal rozhodnutí stavebního úřadu s ohledem požadavky plynoucí z § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „stavební zákon“) upravujícího postup v řízení o dodatečném povolení stavby.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě rovněž zrekapituloval průběh řízení před správními orgány, přičemž doplnil i vlastní obsáhlé stanovisko k jednotlivým dílčím námitkám, které žalobkyně uplatnila v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu (a následně je zrekapitulovala v podané žalobě). Tyto námitky podle žalovaného nebyly důvodné. K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný pouze obecně uvedl, že se stavební úřad velmi podrobně zabýval i námitkami, které byly později uplatněny v žalobě, a tyto námitky stavební úřad řádně vypořádal v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný se s jeho argumentací ztotožnil. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného zpochybnila stanovisko žalovaného k posouzení důvodnosti uplatněných odvolacích námitek. Podle žalobkyně se žalovaný nevypořádal s těmito námitkami náležitým způsobem, ale pouze setrval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí. Žalovaný neuvedl žádné okolnosti a skutková tvrzení, které by potvrzovaly správnost jeho postupu při rozhodování o odvolání.
5. Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k žalobě uvedla k namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pouze to, že se vypořádáním námitek žalobkyně zabýval již stavební úřad v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Dále uvedla své stanovisko k podstatným námitkám, které byly žalobkyní uplatněny ve správním řízení. Osoba zúčastněná na řízení navrhla zamítnutí žaloby.
6. Ze správního spisu soud zjistil tyto rozhodné skutečnosti. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 14. 8. 2007, č. j. 921/07/SÚ/ZDv, povolil stavbu „Sportovní klub s ubytovacím zařízením“ na pozemcích parc. č. st. x v katastrálním území X. Dne 16. 5. 2012 obdržel

stavební úřad podnět žalobkyně k prověření stavební činnosti stavebníka. Žalobkyně upozornila, že se realizovaná stavba liší od projektové dokumentace. Stavební úřad po provedení kontrolní prohlídky shledal zasláný podnět důvodným a zahájil v souladu s § 129 odst. 3 stavebního zákona řízení o odstranění stavby.

7. Dne 20. 8. 2012 podala osoba zúčastněná na řízení žádost o dodatečné povolení stavby označené jako „S. k. T.“. V rámci tohoto řízení podala žalobkyně námitky ze dne 11. 10. 2012, ze dne 6. 11. 2014, ze dne 24. 9. 2015, ze dne 9. 10. 2015 a ze dne 20. 11. 2015. V podaných námitkách vyjadřovala nesouhlas s umístněním stavby, neboť měla zasahovat i do pozemků, které stavebník nevlastnil ani jimi nebyl na základě jiného právního titulu oprávněn disponovat. Dále poukazovala na nevyjasněnou situaci ohledně napojení objektu na zdroj pitné a požární vody a na odvod splaškových vod. Žalobkyně obsáhle upozorňovala i na další technické rozpory realizované stavby s původní projektovou dokumentací.
8. Rozhodnutím ze dne 31. 10. 2013, č. j. MJuP/08579/2013, stavební úřad žádost o dodatečné povolení stavby zamítl. Žalovaný na základě odvolání podaného osobou zúčastněnou na řízení toto rozhodnutí zrušil. Rozhodnutím dne 27. 2. 2015, č. j. MJuP/01110/2015, stavební úřad vydal dodatečné povolení na předmětnou stavbu, i toto rozhodnutí bylo ovšem žalovaným zrušeno, a to na základě odvolání podaného žalobkyní.
9. Svým v pořadí již třetím rozhodnutím ze dne 9. 12. 2015, č. j. MJuP/08652/2015, stavební úřad stavbu dodatečně povolil. Součástí odůvodnění rozhodnutí je i obsáhle vypořádání námitek žalobkyně směřujících proti dodatečně povolované stavbě.
10. Dne 22. 12. 2015 podala žalobkyně proti naposledy uvedenému rozhodnutí stavebního úřadu odvolání, ve kterém namítla, že je stavba situována na pozemcích, které nejsou ve vlastnictví stavebníka, nýbrž ve vlastnictví žalobkyně (pozemky parc. č. xxx v kat. území X, jejichž vlastníkem je žalobkyně – pozn. soudu), čímž byla dotčena její práva. Rozhodnutí je proto podle jejího názoru nepřezkoumatelné, neboť žádná z výrokových částí rozhodnutí stavebního úřadu neuvádí právní skutečnost, na jejímž základě by byl stavebník oprávněn umísťovat na pozemek jiného vlastníka stavbu nebo zařízení staveniště či jeho oplocení. Dále žalobkyně napadla druhý výrok napadeného rozhodnutí, kterým byly stanoveny podmínky pro dokončení stavby, neboť v něm chybí skutečnosti týkající se odvodu splaškových vod a dodávek pitné a požární vody pro provoz dodatečně povolované stavby, ačkoli žalobkyně v průběhu řízení poukazovala na nutnost zabezpečení dodávek vody a likvidace odpadních vod. V další části odvolání žalobkyně obecně brojila proti vypořádání námitek, přičemž odkázala na svá písemná vyjádření a ústní vyjádření během ústních jednání. Námitky týkající souladu stavby s územně plánovací dokumentací byly zamítnuty, aniž by stavební úřad věcně a právně tento postup odůvodnil. Žalobkyně dále odkázala na své vyjádření ze dne 23. 11. 2015 a dne 9. 10. 2015, o kterých stavební úřad tvrdil, že nebyly nalezeny ve spise. Z těchto námitek zopakovala tvrzené nedostatky spočívající v nedostatečném řešení přesahu stavby, změně způsob využití stavby, neexistenci smlouvy o dodávkách pitné a požární vody s ohledem na faktickou kapacitu vodovodního řádu a jeho zdroje a neexistenci smlouvy o likvidaci odpadních a splaškových vod. Vodovodní a kanalizační přípojky byly zřízeny ještě před zahájením územního a stavebního řízení, přičemž osoba zúčastněná na řízení s provozovateli těchto vodních děl nikdy nejednala o připojení stavby na tyto sítě s ohledem na navrhovaný rozsah provozu.

Dodatečným povolením stavby by tato zařízení byla užívána bez právního důvodu. Stavební úřad se nezabýval náležitě těmito námitkami, které žalobkyně v řízení o dodatečném povolení stavby uplatnila. V závěru odvolání žalobkyně vyjádřila pochybnosti, zda stavební úřad postupoval v souladu se stavebním zákonem a předpisy na něj navazujícími. Při vypořádání námitek postupoval v rozporu s § 2 a § 3 správního řádu.

11. Dne 10. 3. 2016 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu. V odůvodnění nejprve zrekapituloval obsah odvolacích námitek, odcitoval vyjádření ostatních účastníků řízení a shrnul dosavadní průběh řízení. Zcela v závěru pak žalovaný uvedl, že *„v předmětném rozhodnutí se stavební úřad velmi podrobně zabýval i odvolacími důvody, které jsou shodné s námitkami odvolatele v daném řízení a ve svém rozhodnutí v odůvodnění uvedl důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a jak se vypořádal s návrhy a připomínkami účastníků řízení včetně jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí, a to v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Odvolací správní orgán se s touto argumentací ztotožnil.“*
12. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Žalobkyně namítala v první řadě nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Ta se primárně týká nedostatků odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, jehož náležitosti vyplývají z § 68 správního řádu. O nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů se bude jednat zejména tehdy, pokud z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu není patrné, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku rozhodnutí nebo jak se vypořádal s připomínkami a námitkami účastníků řízení. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považoval námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené. Nevypořádal-li se správní orgán s námitkami je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] (srov. rozsudky NSS ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005 – 65, ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, publ. č. 1350/2007 Sb.NSS, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 – 109, a ze dne 17. 8. 2011, č. j. 9 Afs 10/2011 – 92; rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz).
14. Námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je třeba přisvědčit. Žalovaný se v jeho odůvodnění posouzením jednotlivých odvolacích námitek nezabýval, pouze se obecně ztotožnil se závěry a argumentací, které uvedl v stavební úřad v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Obecně lze uvést, že takový postup při vypořádání odvolacích námitek je možný. Za situace, kdy správní orgán prvního stupně uvedl v odůvodnění rozhodnutí relevantní úvahy a závěry, jimiž se vypořádal s námitkami, které účastník řízení později znovu uplatnil v odvolání, nic nebrání tomu, aby odvolací orgán jeho úvahy a závěry pouze převzal a odkázal na ně ve svém rozhodnutí. V této souvislosti již Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62 Ca 20/2006 – 65, publ. č. 1296/2007 Sb. NSS, uvedl, že *„[d]ospěje-li správní orgán vyšší instance k závěru, že jednotlivá východiska dalších úvah správního orgánu nižší instance a nadto i jeho závěry vyplývající z těchto východisek jsou opodstatněné, nic mu nebrání, aby v té části, v níž se s rozhodnutím vydaným v nižší instanci ztotožní, na příslušné závěry odkázal, vyslovil s nimi souhlas, a tím je*

do svého rozhodnutí převzal. Takový postup sám o sobě nečiní rozhodnutí vydané ve vyšší instanci nepřezkoumatelným [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].“ Správní řízení je vystaveno na zásadě jeho jednotnosti, přičemž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří jeden celek. V případě přezkoumávání rozhodnutí odvolacího orgánu, který se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně a v příslušné pasáži na ně odkázal, je pak odvolací rozhodnutí přezkoumáváno právě ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně. Takový postup ovšem nesmí vést k tomu, že uplatněné odvolací námitky (či některé z nich) zůstanou nevypořádány, a to zvláště za situace, kdy se jedná o námitky, jimiž se správní orgán prvního stupně z povahy věci ani nemohl zabývat, např. namítl-li účastník v odvolání vadu výroku či nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

15. V daném případě žalobkyně v odvolání napadala rozhodnutí stavebního úřadu z toho důvodu, že dva shora uvedené pozemky, na nichž měla být stavba podle prvního výroku situována, jsou v jejím vlastnictví, ačkoliv žádný z výroků neuváděl právní titul, na jehož základě by na těchto pozemcích měla být stavba provedena. Přestože žalobkyně zformulovala tuto námitku poměrně neobratně, je z jejího obsahu zřejmé, že podstatou sporu jsou zde otázky, zda stavba měla být skutečně provedena na pozemcích ve vlastnictví žalobkyně, jak je uvedeno v prvním výroku rozhodnutí správního orgánu, a pokud tomu tak je, zda osoba zúčastněná na řízení prokázala, že má soukromoprávní titul k provedení stavby na uvedených pozemcích [viz § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 129 odst. 2 stavebního zákona].
16. Žalovaný se tak měl zabývat požadavky na znění výroku rozhodnutí o dodatečném povolení stavby [viz § 18c odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“), ve spojení s § 129 odst. 2 a § 115 odst. 6 stavebního zákona] a posoudit, zda nezbytnou součástí výrokové části rozhodnutí o dodatečném povolení stavby je i uvedení právního titulu stavebníka k dotčeným parcelám či zda stačí tento právní titul uvést až v odůvodnění rozhodnutí. Dále měl žalovaný zkoumat, zda se předmětná stavba má skutečně nacházet na pozemcích žalobkyně anebo zda tyto pozemky mají být pouze dotčeny stavebními pracemi a zda je třeba je v takovém případě uvádět tyto pozemky ve výroku o dodatečném povolení stavby. Pokud by žalovaný v návaznosti na toto posouzení usoudil, že první výrok rozhodnutí o dodatečném povolení stavby je nesprávný, pokud jde o pozemky, na nichž byla stavba povolena, bylo na místě posoudit, zda v důsledku tohoto pochybení mělo být rozhodnutí stavebního úřadu zrušeno anebo jestli bylo možné takovéto pochybení dodatečně v odvolacím řízení zhojit jeho změnou.
17. Prvostupňové rozhodnutí sice obsahuje v rámci vypořádání námitek žalobkyně konstatování, že „[n]a základě provedeného geometrického plánu pro vyznačení budovy č. 724-25/2014, který ověřil úředně oprávněný zeměměřičský inženýr Ing. M. N. dne 10. 9. 2014 pod č. 46/2014, stavebník nechal přepracovat projektovou dokumentaci stavby tak, že stavba po jejím dokončení nebude zasahovat na cizí pozemky“, a v druhém výroku pod bodem 6 obsahuje podmínku, že „[s]távající oplocení staveniště, které zasahuje na cizí pozemek parc. č. xx vše v kat. území X a znemožňuje tak i používání nadzemního hydrantu v majetku obce X, bude stavebníkem odstraněno do 7 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Tyto části rozhodnutí stavebního úřadu však neposkytují odpověď na shora uvedené otázky, zejména proč je v jeho prvním výroku stavba dodatečně povolena i na pozemcích parc. č. x a x ve vlastnictví žalobkyně. A právě uvedení těchto parcel ve výroku rozhodnutí o dodatečném

povolení stavby bylo žalobkyní v odvolání zpochybňováno.

18. Žalovaný se těmito otázkami nezabýval. Ani odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu, na něž odkázal, vypořádání této námítky neobsahuje, a z podstaty věci ani nemůže, neboť odvolací námítka směřovala primárně proti tvrzené nesprávnosti výroku rozhodnutí stavebního úřadu. Napadené rozhodnutí je proto v tomto ohledu nepřezkoumatelné.
19. Obdobně se žalovaný nezabýval odvolací námítkou, ve které žalobkyně upozorňovala na nedostatek druhého výroku rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, neboť v něm měly být upraveny podrobnosti o odvodu splaškových vod a dodávkách pitné a požární vody pro provoz stavby. Dle § 18c odst. 1 písm. c) vyhlášky „*stavební povolení kromě obecných náležitostí rozhodnutí obsahuje podmínky pro provedení stavby, především z hlediska její komplexnosti a plynulosti, napojení na dopravní a technickou infrastrukturu, odvádění povrchových vod, úprav okolí stavby, ochrany životního prostředí, popřípadě též podmínky pro užívání stavby nebo její odstranění.*“ Žalovaný se měl zabývat tím, jestli zákon resp. vyhláška požaduje, aby výroková část stavebního povolení obsahovala úpravu odvodu splaškových vod a dodávek pitné a požární vody dodatečně povolované stavby, anebo jestli je dostatečné, že požadované dokumenty osoba zúčastněná na řízení jako stavebník předloží v rámci projektové dokumentace apod. Zároveň žalobkyně namítala neexistenci smlouvy o dodávkách pitné a požární vody a smlouvy o likvidaci odpadních vod. Soud v této souvislosti nepřehlédl, že stavební úřad na str. 24 svého rozhodnutí uvedl, že „[b]yl předložen souhlas vlastníka splaškové kanalizace s napojením do stávající šachty ze dne 29. 6. 2006, resp. ze dne 27. 9. 2006. Dle tvrzení stavebníka, uvedeného v jeho odvolání ze dne 18. 11. 2013, uzavřela Obec X dne 4. 12. 2007 se stavebníkem Smlouvu o poskytnutí nevratného příspěvku na úhradu účelně vynaložených nákladů spojených se stavbou kanalizace a vodovodu v obci X, za přípojku na veřejný vodovod a za přípojku na veřejnou kanalizaci.“ Avšak stavební úřad se nezabýval tím, jestli je třeba, aby osoba zúčastněná na řízení doložila, že uzavřela smlouvu na dodávky pitné a požární vody, případně smlouvu na likvidaci odpadních vod, anebo zda postačuje, že technicky zajistila a stavebnímu úřadu prokázala existenci připojení stavby na již existující vodovod a kanalizaci. Vzhledem k tomu, že se námítkou blíže nezabýval ani žalovaný, ačkoliv rozhodnutí stavebního úřadu není dostatečné, zatížil vlastní rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
20. Dále žalobkyně v odvolání namítala, že se stavební úřad dostatečně nevypořádal s podanými námítkami a nedržel se zásad stanovených v § 2 a § 3 správního řádu. Tato námítka přitom směřuje výhradně proti rozhodnutí stavebního úřadu a jeho postupu v předcházejícím řízení. Z povahy věci je tedy vyloučeno, aby se jejím vypořádáním mohl zabývat stavební úřad, neboť v době před vydáním rozhodnutí stavebního úřadu ještě nemohla být uplatněna. Žalovaný se proto měl zabývat tím, zda některá z námitek, které žalobkyně uplatnila v řízení před stavebním úřadem, nezůstala nevypořádaná. Žádná takováto úvaha ovšem není z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmá. Žalovaný pouze souhrnně odkázal na prvostupňové rozhodnutí, aniž by alespoň rámcově tuto námítku vypořádal nebo uvedl konkrétní odkazy na příslušné pasáže, v nichž se stavební úřad podrobně jednotlivými námítkami zabýval.
21. V souvislosti s precizností vypořádávání odvolacích námitek soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2014, č. j. 6 Ads 237/2014 – 9, ve kterém je uvedeno, že „*povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námítku (ve vztahu k soudům srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí).* Námítku lze vypořádat i tak, že soud

v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní a tím – minimálně implicitně – námitku vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění rozhodnutí soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto požadavek by mohl vést až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní soud vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení. Rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz).“ Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný nemusel zabývat dopodrobna každou jednotlivou námitkou zvlášť a mohl i v souladu s výše citovaným rozsudkem Krajského soudu v Brně, odkázat na argumentaci stavebního úřadu, zvláště s přihlédnutím k tomu, že žalobkyně v odvolání také pouze obecně odkazovala na texty námitek podaných v rámci řízení o dodatečném povolení stavby. Žalovaný se však nemohl zbavit povinnosti zabývat se odvolacími námitkami, které nebyly v odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu vypořádány anebo z podstaty věci ani nemohly být vypořádány.

22. Žalobkyně měla dále za to, že žalovaný nesplnil povinnost vyplývající mu z ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, dle kterého má i nad rámec uplatněných odvolacích námitek přezkoumávat soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Dle žalobkyně měl žalovaný posoudit, zda stavební úřad plně respektoval platnou právní úpravu obsaženou ve stavebním zákoně a navazujících právních předpisech. Je pravdou, že odvolací orgán není z hlediska přezkumu souladu prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy vázán odvolacími námitkami a musí ho posoudit v celém rozsahu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2014, č. j. 11 A 130/2011 – 78), avšak nelze předpokládat, že v odůvodnění rozhodnutí bude uveden vyčerpávající soupis právních předpisů a jednotlivých podmínek, které musejí být pro řádný průběh řízení dodrženy. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí by mělo být zřejmé, že žalovaný ověřoval soulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy. Podrobnější odůvodnění je třeba uvést především v případě, kdy žalovaný shledá, že při vydání prvostupňového rozhodnutí nebyly právní předpisy dodrženy. Taktéž musí být odůvodnění podrobnější v okamžiku, kdy je v odvolání namítáno konkrétní porušení právního předpisu. Soud nepřehlédl, že příslušná odvolací námitka žalobkyně byla velmi obecná, neboť odkazovala na možné pochybení dle stavebního zákona, konkrétně ustanovení § 129 stavebního zákona, avšak neobsahovala individualizovaný popis pochybení stavebního úřadu. V tomto ohledu tedy žalovaný svým povinností dostal, pokud tuto odvolací námitku vypořádal také pouze v obecné rovině, tak že odkázal na rozhodnutí stavebního úřadu.
23. Ostatně i v žalobě namítla žalobkyně porušení § 129 stavebního zákona. I v tomto případě ale soud postrádá pojmenování konkrétního pochybení, které mělo být v rozporu s tímto ustanovením. Žalobkyně se nemůže při právní argumentaci spokojit s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými okolnostmi daného případu. Je třeba uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jí tvrzené nezákonnosti (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publ. č. 835/2006 Sb. NSS nebo komentář k § 71 s. ř. s., *Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, P.*: Soudní řád správní – online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016). Soud je vázán uplatněnými žalobními body, nemá však povinnost a ani nemůže za žalobkyni domýšlet, jakou konkrétní vadu

měla na mysli. Pokud by tak učinil, opustil by roli nestranného soudce sporu a stal by se advokátem jedné ze stran. Z důvodu přílišné obecnosti tak soud shledal tento žalobní bod za nedůvodným.

24. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí přitom nemohlo zhojit ani podrobnější vyjádření žalovaného k žalobě (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 – 71, a ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 – 58). Soud proto bez jednání napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení se žalovaný řádně vypořádá se všemi námitkami, které žalobkyně v odvolání uplatnila. V případě, že shledá, že stavební úřad některé z námitek žalobkyně náležitě nevypořádal, posoudí rovněž, zda lze takové důvodně vytýkané nedostatky rozhodnutí stavebního úřadu bez rozsáhlého doplnění dokazování odstranit přímo v odvolacím řízení. Právním názorem vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobkyni, která byla ve věci plně úspěšná, přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. Žalobkyně výši nákladů řízení nevyčíslila. Z obsahu správního spisu však vyplývá, že vynaložila prostředky na zaplacení soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Soud poznamenává, že ve správním soudnictví nelze přiznat procesně nezastoupenému navrhovateli náhradu nákladů řízení stanovenou paušální částkou podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015 – 79, publ. č. 3344/2016 Sb.NSS). Totéž platí pro aplikaci vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu. Použití § 151 odst. 3 o. s. ř. je totiž na řízení podle soudního řádu správního vyloučeno. Stejně tak nejsou na toto řízení přenositelné důvody nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13 (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2016, č. j. 7 As 66/2016 – 65).
26. Osoba zúčastněná na řízení nemá podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu nákladů, neboť jí nebyla soudem uložena povinnost a sama nenavrhla přiznání nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. března 2018

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D., v. r.

předseda senátu